

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyně JUDr. Martiny Kůchlerové, Ph.D., a JUDr. Ivony Šubrtové ve věci

žalobkyně: **Mgr. M. B.**

proti

žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec

za účasti:

1. Ing. A. S.

2. Ing. K. S.

3. Město Turnov

sídlem Antonína Dvořáka 335, 511 01 Turnov

4. Spolek rodáků a přátel Turnova z. s.

sídlem Bukovina 57, 511 01 Turnov

5. Mgr. P. H. P.

6. Mgr. J. B.

7. Mgr. L. V.

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. listopadu 2022, sp. zn. OÚPSŘ 226/2022-OSŘ, č. j. KÚLK 85502/2022-OSŘ,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou dne 9. 2. 2023 podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhala zrušení výše označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), které jí bylo doručeno dne 9. 2. 2022 a kterým žalovaný zamítl její odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Turnov (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 30. 5. 2022, č. j. SÚ/3650/20/HEJ (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“).
2. Prvoinstančním rozhodnutím bylo v opakovaném řízení vydáno stavební povolení na stavbu „bytového domu se šesti byty“ na parcele p. č. XA v xx (dále jen „Předmětná stavba“).

II. Obsah žaloby

3. Žalobkyně předně namítá, že **správní orgán I. stupně se v rámci opakovaného řízení** nedržel zásady ústnosti a dle § 94m odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném do 23. 1. 2023 (dále jen „stavební zákon“), **upustil od ohledání na místě i ústního jednání** s odůvodněním, že jsou mu dobře známy poměry na místě a že žádost poskytuje dostatečný podklad pro posouzení záměru. A to i za situace, kdy několik účastníků řízení žádalo o svolání místního šetření v prostoru Předmětné stavby. Nebylo možné tak ve větší míře uplatnit připomínky veřejnosti dle § 94n odst. 1 stavebního zákona. Nadto z odůvodnění napadeného rozhodnutí je patrné, že žalovaný situaci na místě nezná. Tento žalobní bod se shoduje s jednou z odvolacích námitek žalobkyně.
4. Dalším žalobním bodem žalobkyně napadala skutečnost, že **správní orgán I. stupně i žalovaný odmítli posoudit stavební záměr z hlediska jeho souladu s § 22 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území**, ve znění účinném do 31. 12. 2022 (dále jen „citovaná vyhláška“), s tím, že toto ustanovení se neaplikuje. Žalobkyně již ve svém odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí vyjádřila úvahu o tom, že v daném případě stavební záměr sousedí s ulicí U., která, na rozdíl od ulice S., parametry uváděné v § 22 odst. 1 citované vyhlášky splňuje. Podle § 22 odst. 1 citované vyhlášky musí nejmenší šířka veřejného prostranství, jehož součástí je pozemní komunikace zpřístupňující pozemek bytového domu, činit 12 m. Nicméně v současné chvíli byl správním orgánem I. stupně schválen stavební záměr, jehož šířka veřejného prostranství je pouhých 8 metrů. Není možné tedy dle žalobkyně v napadeném rozhodnutí konstatovat, že dům požadavkům ustanovení § 20 až § 25 citované vyhlášky vyhovuje.

III. Vyjádření žalovaného

5. K námitce ohledně toho, že **správní orgán I. stupně upustil od ohledání na místě a ústního jednání**, žalovaný uvedl, že ji žalobkyně není oprávněna vznášet, neboť ji nespojila s dotčením svého vlastnického či jiného práva. Možnost upuštění od ohledání na místě a ústního jednání závisí na úvaze stavebního úřadu a účastníci mohou tento postup napadat pouze v případě, že ve skutečnosti nebyla situace na místě stavebnímu úřadu dostatečně známa a ten na základě toho vycházel z chybných předpokladů. K druhému žalobnímu bodu žalovaný konstatoval, že § 22 citované vyhlášky na tuto

situaci nedopadá a obsáhle se s ním vypořádal na str. 16 napadeného rozhodnutí. Navrhnul žalobu zamítnout.

IV. Vyjádření osob zúčastněných na řízení

6. Osoba zúčastněná na řízení 5. ve svém podání ze dne 9. 5. 2023 stejně jako žalobce namítla absenci ústního jednání i skutečnost, že správní orgány odmítly posoudit předmětný záměr z hlediska jeho souladu s § 22 odst. 1 (potažmo i s § 20) citované vyhlášky, resp. že žalovaný se nedostatečně vypořádal s výše uvedenou odvolací námitkou a má tedy za to, že rozhodnutí je v tomto ohledu nepřezkoumatelné. Osoba zúčastněná na řízení 5. taktéž uvedla, že správní orgány při povolování předmětné stavby nerespektovaly maximální výšku budovy stanovenou v územním plánu.
7. Osoba zúčastněná na řízení 5. je toho názoru, že soud by měl napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.
8. Ostatní osoby zúčastněné na řízení písemné vyjádření k věci nepodaly.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

9. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního s. ř. s. Krajský soud uvádí, že věc projednal a rozhodl o ní bez nařízení jednání při splnění podmínek dle § 51 s. ř. s., neboť účastníci s tímto postupem krajského soudu souhlasili. Krajský soud přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.
10. Z předloženého správního spisu vyplynulo ve vztahu k nyní projednávané věci následující:

Skutkový stav

11. Společnost NA VYHLÍDCE TURNOV s. r. o. IČO 08401403, sídlem České mládeže č. p. 993/80, Liberec VI – Rochlice 460 06 Liberec 6 (dále jen „stavebník“) podala dne 28. 7. 2020 žádost o vydání společného povolení na Předmětnou stavbu.
12. Městský úřad Turnov jako příslušný stavební úřad na podkladě uvedené žádosti vydal dne 23. 9. 2020 rozhodnutí, sp. zn. SÚ/3650/20/HEJ, č. j. SU/20/4432/HEM, kterým byla společným povolením schválena Předmětná stavba a které nabylo právní moci dne 24. 10. 2020. Krajský úřad Libereckého kraje v přezkumném řízení dle § 94 a násl. správního řádu přezkoumal uvedené rozhodnutí a dne 28. 4. 2020 ho svým rozhodnutím, sp. zn. OÚPSŘ 83/2021 OSŘ, č. j. KULK 23942/2021 OSŘ, zrušil.
13. Městský úřad Turnov vydal dne 20. 9. 2021 rozhodnutí – opakované povolení pro Předmětnou stavbu, sp. zn. SU/3650/C, č. j. SU/21/4586/HEM, proti tomuto rozhodnutí bylo podáno odvolání. Uvedené rozhodnutí bylo dne 11. 1. 2022 Krajským úřadem Libereckého kraje zrušeno (rozhodnutím sp. zn. OÚSPŘ 329/2021/OSŘ, č. j. KULK 582/2022 OSŘ) a věc se vrátila Městskému úřadu Turnov k novému projednání. Důvodem zrušení rozhodnutí bylo dle odvolacího správního orgánu s odkazem na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 11. 2021, č. j. 30 A 56/2021-40, problematické vymezení okruhu účastníků řízení.

14. Stavební úřad v souladu s § 94m odst. 1 stavebního zákona oznámil účastníkům řízení dne 7. 2. 2022 pokračování opakovaného společného řízení. Uvedené bylo adresováno rozšířenému okruhu účastníků řízení a dotčeným orgánům. V oznámení stavební úřad konstatoval pokračování opakovaného společného řízení podle § 94m stavebního zákona, ve kterém upouští od ústního jednání a stanovil lhůtu k podání námitek.
15. Žalobkyně a další účastníci (osoba zúčastněná na řízení 1., osoba zúčastněná na řízení 2., osoba účastněná na řízení 5.) mj. vyjádřili námitku, že příjezdová komunikaci k předmětné stavbě má šířku 8 metrů a je nedostačující a nevyhovuje požadavku § 22 odst. 1 citované vyhlášky, odpovídající druhému žalobnímu bodu, a dále se ohradili vůči postupu stavebního úřadu, který využil možnosti uvedené v § 94m odst. 3 stavebního zákona a v případě opakovaného projednání stavby upustil od ohledání na místě a od ústního jednání, čímž jim dle jejich tvrzení upřel možnost uplatnit své připomínky při veřejném jednání (viz první žalobní bod).
16. Správní orgán I. stupně se v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí těmito námitkami zabýval, v případě prvního žalobního bodu konstatoval, že již v oznámení o zahájení řízení bylo konstatováno, že poměry na místě jsou stavebnímu úřadu prostřednictvím prováděných kontrolních prohlídek známy, Předmětná stavba je ve fázi rozestavěnosti a je možné si hrubou stavbu a terénní úpravy prohlédnout. Účastníci měli možnost se v průběhu správního řízení seznámit s podklady, vyjádřit se k nim a vznést námitky, čehož ostatně využili. V případě druhého žalobního bodu stavební úřad uvedl, že vzhledem k existenci veřejné komunikace na pozemku p. č. XB v katastrálním území xx (na dokončenou komunikaci lze napojovat jak rodinné, tak bytové domy), se veřejné prostranství na pozemek neumísťuje. V daném případě se tedy § 22 odst. 1 citované vyhlášky nepoužije.
17. Městský úřad Turnov vydal prvoinstanční rozhodnutí, proti kterému bylo podáno účastníky správního řízení (mj. i žalobkyní) odvolání.
18. Bylo namítáno, že stavební úřad upustil od odhledání na místě i od ústního jednání, neboť jsou mu známy poměry v území a žádost poskytuje dostatečný podklad pro posouzení záměru, a to i přes to, že o ústní jednání žádalo několik účastníků správního řízení. Žalobkyně ve svém odvolání též (opětovně) uvedla, že předmětný záměr měl být stavebním úřadem posouzen dle § 22 odst. 1 citované vyhlášky. Předmětná stavba sousedí taktéž s ulicí U., která parametry stanovené v citované vyhlášce splňuje, a proto nedává smysl umístit příjezd a parkovací plochu stavebního záměru směrem z ulice S., ve které jsou postaveny nové rodinné domy, které obývají rodiny s malými dětmi.
19. Žalovaný vydal napadené rozhodnutí, kterým odvolání žalobkyně zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

Právní posouzení

20. Pokud jde o právní posouzení věci, považuje na tomto místě krajský soud za vhodné připomenout, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19).
21. Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak,

že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).

22. Též je nutné uvést, že žalobní námitky jsou v podstatě faktickým opakováním námitek odvolacích, resp. námitek vznesených během správního (stavebního) řízení. Proto bude podstatné vyhodnocení toho, jak se s těmito námitkami vypořádal žalovaný. Soudní přezkum ve správním řízení totiž není dalším přezkumným kolem ve správním řízení, nýbrž je zaměřen především na posouzení toho, zda ve správním řízení byla dodržena garantovaná práva žalobce. K tomu je třeba současně uvést, že obě rozhodnutí správních orgánů tvoří jeden celek.
23. K rozsahu přezkumu ve správním soudnictví se mnohokrát vyslovoval i Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“), když například v rozsudku ze dne 30. 4. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-130 uvedl: *„[p]řestože je třeba na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí z hlediska ústavních principů důsledně trvat, nemůže být chápána zcela dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován ve světle okolností každého jednotlivého případu. Zároveň tento závazek nemůže být chápán tak, že vyžaduje za všech okolností podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument účastníka (srovnej např. rozsudek ve věci Van de Hurk v. The Netherlands, ze dne 19. 4. 1994, Series No. A 288). To by mohlo vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním a kontraproduktivním důsledkům joucím v rozporu se zásadou efektivní a hospodárnosti řízení. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se městský soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení tak, aby žádná z nich nezůstala bez náležité odpovědi. Odpověď na základní námitky však v sobě může v některých případech konzumovat i odpověď na některé námitky dílčí a související.“*
24. Na obsah odvolacích námitek reagoval žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž v této souvislosti soud konstatuje, že žalovaný tak učinil precizním způsobem, když podrobně a pečlivě uvedl logické důvody, jež vyvrátily jednotlivá tvrzení žalobkyně obsažená v odvolání. Žalovanému tedy nebylo třeba cokoli vytknout, a soud tak v tomto směru plně odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí [k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130 (k dispozici na www.nssoud.cz), podle kterého *„(...) je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.“*].
25. Účelem soudního přezkumu je zaměřit se spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání nových závěrů ve specializované oblasti práva. V soudním řízení je prostor ke skutkovému přezkumu věci toliko v omezeném případě, kdy by správní orgán postupoval v rozporu s oprávněnými zájmy účastníků, např. pokud by krátil nedůvodně jejich procesní práva, aplikoval nesprávně zákonné předpisy, atd. Skutečnost, že správní orgán rozhodne tak, že návrhu žadatele nevyhoví, není výrazem nerespektování jeho práv.

26. **První žalobní námitkou** absence ústního jednání, která se vázala k potenciálnímu porušení práv veřejnosti s ohledem na § 94n stavebního zákona, a s ohledem na to, že žalobkyně nespojila případný vadný postup správního orgánu s dotčením svých práv ve smyslu § 2 s. ř. s., se soud bude zabývat pouze v obecné rovině. Žalobkyně totiž konkrétně neuvedla, jakým způsobem a zda vůbec byla (alespoň potencionálně) dotčena na svých veřejných subjektivních právech ve smyslu již uváděného § 2 s. ř. s. Žalobkyně přitom může být se svou žalobou úspěšná pouze v případě, že případná nezákonnost napadeného rozhodnutí či procesní vada řízení, které přecházelo žalobou napadenému rozhodnutí, zasáhly (či se myslitelně dotkly) právní sféry žalobkyně stran jejích veřejných subjektivních práv. Žalobní bod žalobkyně výše specifikovaný jako první žalobní bod tak nemůže již vzhledem ke své konstrukci být žalobním bodem úspěšným - a to i za předpokladu, že by nenařízení ústního jednání znamenalo procesní vadu předcházejícího stavebního řízení – k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2014, č. j. 3 As 87/2013 – 31.
27. Podle § 94m odst. 3 stavebního zákona od ohledání na místě, popřípadě i od ústního jednání, může stavební úřad upustit, jsou-li mu dobře známy poměry staveniště a žádost poskytuje dostatečný podklad pro posouzení stavebního záměru a stanovení podmínek k jeho provádění. Upustí-li od ústního jednání, určí lhůtu, která nesmí být kratší než 15 dnů, do kdy mohou dotčené orgány uplatnit závazná stanoviska a účastníci řízení své námitky. Zároveň je upozorní, že k později uplatněným závazným stanoviskům, námitkám, nebude přihlédnuto. Ustanovení § 113 odst. 1 a 2 se použije obdobně.
28. Ústní jednání není ve správním řízení pravidlem. Správní řízení obecně není ovládáno zásadou ústnosti a bezprostřednosti. Ústní jednání je výjimkou z obecné zásady písemnosti, na které je správní řízení postaveno. Účastníci správního řízení tedy obecně nemají na ústní jednání právo, pokud tak výslovně nestanoví zákon. Tím je v dané věci citovaný § 94m odst. 3 stavebního zákona. Ani ten však v případě společného územního a stavebního řízení nestanoví povinnost konat ústní jednání. Rozhodnutí ponechává na správním orgánu, který může od něj upustit za splnění výše uvedených podmínek.
29. Důvodová zpráva k zákonu č. 225/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, konstatuje, že „stejně jako ve stavebním řízení [v § 87 odst. 1 stavebního zákona] se zachovává možnost upustit nejen od ohledání na místě, ale také od ústního jednání, pokud jsou stavebnímu úřadu dobře známy poměry staveniště a žádost poskytuje dostatečný podklad pro posouzení stavebního záměru a stanovení podmínek k jeho provádění, minimální lhůta je stanovena jako v rámci územního řízení, tj. 15 dnů.“ Smyslem ústního jednání tedy není, aby bylo vedeno z důvodu sebe samého, tedy aby bylo formálně provedeno.
30. I nehledě na výše uvedené reálně věcné vypořádání námitky žalobkyně, uvedené nic nemění na tom, že její námitka nemůže být důvodná s ohledem na to, že v tomto směru je žaloba podána jako tzv. *actio popularis*.
31. Rovněž **druhou žalobní námitku** spočívající v tom, že nebyl správními orgány aplikován § 22 citované vyhlášky, krajský soud shledal nedůvodnou, neboť se mýlí s podstatou věci, o které bylo ve správním řízení rozhodováno.

32. Ustanovení § 22 odst. 1 citované vyhlášky stanoví, že *nejmenší šířka veřejného prostranství, jehož součástí je pozemní komunikace zpřístupňující pozemek bytového domu, je 12 m. Při jednosměrném provozu lze tuto šířku snížit až na 10,5 m.*
33. Podle § 7 citované vyhlášky se plochy veřejných prostranství obvykle samostatně vymezují za účelem zajištění podmínek pro přiměřené umístění, rozsah a dostupnost pozemků veřejných prostranství a k zajištění podmínek pro jejich užívání v souladu s jejich významem a účelem. Plochy veřejných prostranství zahrnují zpravidla stávající a navrhované pozemky jednotlivých druhů veřejných prostranství a další pozemky související dopravní a technické infrastruktury a občanského vybavení, sloučitelé s účelem veřejných prostranství.
34. Dle § 34 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů, veřejným prostranstvím jsou všechna náměstí, ulice, tržiště, chodníky, veřejná zeleň, parky a další prostory přístupné každému bez omezení, tedy sloužící obecnému užívání, a to bez ohledu na vlastnictví k tomuto prostoru.
35. V Metodickém pokynu odboru územního plánování a odboru stavebního řádu Ministerstva pro místní rozvoj k uplatňování § 20 odst. 4 a 7 a § 22 odst. 1 a 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb., č. j. MMR-74890/2020-81, je u problematiky aplikace § 22 citované vyhlášky konstatováno, že se *„uvedené ustanovení nevztahuje na vymezování stavebních pozemků rodinných domů nebo bytových domů v případě, kdy pozemky jsou již zpřístupněny ze stávající ulice a tudíž není zapotřebí vymezovat nové veřejné prostranství. Naopak v případech, kdy se vymezují nové stavební pozemky např. v zastavitelných plochách, ve kterých doposud nebyla vymezena uliční síť, resp. veřejná prostranství, jejichž součástí jsou veřejné pozemní komunikace pro dopravní napojení těchto pozemků, se § 22 vyhlášky uplatní. Dle § 20 odst. 4 vyhlášky se stavební pozemky vždy vymezují tak, aby byly dopravně napojeny na kapacitně vyhovující veřejně přístupnou pozemní komunikaci. Tato komunikace je přístupná každému bez omezení, slouží obecnému užívání, a spoluvytváří veřejné prostranství v souladu s jeho definicí uvedenou v § 34 obecního zřízení.“*
36. Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že by předmětný pozemek nebyl zpřístupněn z pozemní komunikace. V rámci nyní přezkoumávaného předmětu řízení se nezřizovalo veřejné prostranství, jehož součástí by byla pozemní komunikace (k tomu srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 5. 6. 2019, č. j. 31 A 115/2017-147).
37. V daném případě tedy s ohledem na výše uvedené nebylo nutné aplikovat § 22 citované vyhlášky, neboť na danou situaci vůbec nedopadá. Krajský soud musí dát za pravdu správnímu orgánu I. stupně i žalovanému, že v dané situaci § 22 citované vyhlášky aplikovat nelze. Nad to má krajský soud za to, že totožná námitka byla žalovaným obsírně vypořádána již v napadeném rozhodnutí, a to téměř na celé jeho 16. straně (na tuto pasáž proto krajský soud na tomto místě odkazuje).
38. Spíše nad rámec výše uvedeného krajský soud konstatuje, že již věcně nevypořádával argumentaci osoby zúčastněné na řízení 5., které je obsažena na č. l. 36 – 41 soudního spisu (a která jde částečně obsahově nad rámec projednávané žaloby), neboť tato sama o sobě (bez ohledu na obsah žaloby) nemůže být důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Pokud osoba zúčastněná na řízení 5. chtěla, aby bylo s ohledem na její argumentaci zrušeno rozhodnutí žalovaného, měla rovněž podat u krajského soudu žalobu proti tomuto rozhodnutí. V takovém případě by k jejím námitkám (optikou dikce § 2 s. ř. s.) bylo rozhodnutí žalovaného přezkoumáváno.

VI. Závěr a náklady řízení

39. Soud tak neshledal žalobou důvodnou a nad její rámec nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadených rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
40. Výrok II. o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, protože nemá právo na náhradu nákladů řízení.
41. Výrok III. o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 5 s. ř. s., neboť osoby zúčastněné na řízení by měly právo na náhradu nákladů řízení, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem, k tomu ale v dané věci nedošlo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 1. června 2023

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu